

הלכות סבה סימן תרלא

צה באור הגולה

ל בנותא שם יי"ט
והקפדו לה עילא
כ שם ברוקפול לה
דקה ורב יי"ט
ל ה"א"ש שם
מ משנה שם ט"ז
נ שם פולקרי ברוקפול
הקפדו תנאי ודבש שם
דמו ששם ה"א"ש
שם ס ברוקפול רב
אמי טע ע ברוקפול שם
ס ששש שם יבנאי
והחדר אלכא רבתי
הכל

(י) שיהיה מכונן כנגד שפת היורה. הנה דהנהו שיש באורי שבין הפתחוון שפה שראוי להוריד העליון, (יא) ואז כשרה אפילו חמטה מרבה, שיהא תצל מרבה כשהחמה באמצע (יב) (ה) הנקיצ (ר"ז) פרק הישן יי"ט בשם הרמב"ם: ו' קנים היוצאים לאחורי הסבה, כגון שאחורי דפן אמצעי בולטים קנים מן הסבה, (יג) ויש בהם הכשר סבה וצלתה מרבה מחמתה ושלש דפנות, בשרה, (יד) אף-על-פי שהדפן האמצעי לא נעשה בשבילם אלא בשביל עקר הסבה שהוא לפנים ממנו: ז' יוכן הקנים הבולטים מן הסבה לצד הפרוץ ודפן אחד נמשך עמהם, (טו) אף-על-פי ששעשה דפן על (ו) הצדדין יתר על שבועה, ויהיה לן למימר הרי גלה דעתו לעשות כל הסבה בדפנות ארבות, ודפן אחד שנמשך עם הקנים של סבה אינו מן הסבה אלא בפני עצמו עומד, ונקצא שאין לו אלא דפן אחד שהוא הדפן הנמשך, אפילו הרי כשרה: ח' ססכה בשפודין (טז) שהם פסולין לסבה בהם (יז) ואין בהם ארבעה, (יח) ואין מהם ארבעה במקום אחד, והניח בין שפוד לשפוד כמלא שפוד ונתן שם סבה פשר, פסול, (יט) ישאי אפשר (ו) לצמצם שיהיה כל האויר מסבה פשר, ונקצא הפסול מרבה, אכל אם העדיף סבה הכשר מעט על הפסול, יאו אם היה הפסול נתון שתי (כ) ונתן הפשר (כ) ערב או איפכא, פשר, שאז מתמלא כל האויר מסבה פשר. (נדוקא בסבה גדולה, אכל בסבה קטנה צריך להיות מן השפודים (כא) פחות משלשה במקום אחד) (כ"ו ומהר"א ספרא): ט' פתח המקנה הנסרים (כב) שאין עליהם מצויבה (פרוש, ט"ט וצורות שמשימין עליהם) וכא (ע) להכשירו לשם סבה, (כג) די בנה שישיר (כד) כל המסמרים לשם עשית סבה, *או שישל

באור היטב

דעתו ששעשה יתר מהכשר מן המבחר, ויש לו לומר דעד מקום ששעה כשהוא מהני ופסי לא וטה ששעשה חספה א' ארץ ביותר זה אינו מן הסבה, כמ"ל אפי"ה פשר גם שם וחשבונן המהצות ששעשה גם לנה כאלו הגוץ הדפן הקצר עד סוף הסתל הארץ, ט"ז, ע"ש: (י) לצמצם, דאם היה אפשר היה מפר, דק"ל פרוץ כעומד מפר: (ח) ערב, ואם אינו נתון ראשי הכשר על הפסול נופל לארץ והלכך ה"ל הכשר מרבה, ושי"י: (ט) להכשירו (כ"ו) זהו פ"י גמרא בבטול הקרה קא מפלגי, וכתב רש"י שם דאלו

חבט רמי: (ה) הנקיצ, ר"ל אפי"ה שחמטה מרבה מצלתה כשהחמה בשאר מקומות מ"מ פרוץ שצלתה מרבה מחמתה כשהחמה באמצע הנקיצ פשר, ועין ט"ז מה שהקשה למה אקרו בגמרא לשמואל תנא כמתניתין מרבה, אמאי לא אמרו דגם לשמואל תנא כמו לרב, עין שם דף כב ע"א ור"ק: (ו) הצדדין, כלומר, לא מפצא אם אין דפן השני הצינן רק ז' פסחים פשיטא שיש להסיר אותו חלק היוצא מן הדפן הארץ, דאמרינן שפנתו להשתמש בכל הסבה, משא"כ בעושה דפן השלישי יותר מו' פסחים הרי גלה

באור הלכה

* אפילו חמטה מרבה, רק שיהא תצל מרבה וכו'. פן צריך לומר (בגד"י ישע): * ונתן הפשר ערב, הנה הפסול אברהם השתק דברי רש"י: ואם אינו נתון ראשי הפשר על הפסול נופל לארץ, והלכך ה"ל לה פשר מרבה, ולא העסקתיו, פי סמיה האחרונים (הפס"ג וכן הבגד"י ישע), זהו שער רק לשיטת רש"י דהסיקא אולא למאן דאמר פרוץ עומד אסור, והלכך בעינן שיהא הכשר מרבה, אכל השלחן צריך תלא אויל לשיטת רבנו תננאל וכו' תם דהסיקא אולא למאן דאמר פרוץ עומד אסור, רק משום דאי אפשר לצמצם שיהיה כל האויר ונקצא הפסול מרבה, אכל כי משנינן ענותן הכשר ערב נהנינו שדוסק כל חתיכת קנה לרחבו בין שפוד לשפוד, אז אפשר שיהיה כל האויר, ונקצא פרוץ פשוט ופסול: * או שישל מפין עניו נסרים אחד וכו'. ולפי מאי דנקמא לן לקמן בסיון תרלב דדכן פסול פוסל באמצע בארבעה פסחים, מתקמא כגון דהיה שני פסלים באמצע ואין מן הדפן עד הפסל ארבע אמות

משנה ברוחה

כאלי חלל של סכה הפתחוון נגע בשפת זה היורה ונסתם חללו והו כחדא: (י) שיהיה מכונן כנגד וכו'. רוצה לומר, החלל שבתחתון יהיה מכונן נגד רחב הגנה העליון, שיהיה ראוי להוריד העליון ביניהם, כמו שפאר הרמ"א, וילאפוקי אם היה קצר בשעורו מן הגנה העליון: (יא) ואז כשרה אפילו וכו'. וכל-שכן אם אין בין קנה עולה לקנה יורה שלשה טפחים, נבדאי מהני אפילו חמטה מרבה מצלתה: (יב) הנקיצ, רוצה לומר, אף-על-פי שחמטה מרבה מצלתה כשהחמה בשאר מקומות ומאיר אותה דרך אלכסון בין קנה לקנה, מקל מקום פרוץ שצלתה מרבה מחמתה כשהחמה באמצע הנקיצ ועומדת בראש כל אדם, שפיר דמי: ו' (יג) ויש בהם הכשר סבה, של שבועה על שבועה טפחים: (יד) אף-על-פי שהדפן האמצעי לא נעשה בשבילם וכו'. כגון שהרחיק דפן אמצעי משפחו והכניסו יותר מאמה לתוף המהצות אסר שראש שהיה זיה בכה, (ט) ומקור מלתא שהוא נעשה בשביל סבה פנימית, מקל מקום מועלת (ו) המהצות זו גם לבראי, (יח) והכניסו אחרונים, דאפילו אם המהצות זו נעשית רק על-ידי לבדו גס-פן מהני אף לבראי: ז' (טו) אף-על-פי ששעשה דפן וכו'. כלומר, פשיטא אם אינו אלא שבועה, בנתנו להשתמש בכל הסבה ולא עשה אלא בתקון חכמים נשך דינו (ע) לכמהלה שיכול לעשות הדפן השלישי של שבועה טפחים או על-ידי טפח מרבה וצורת הפתח, וכמ"ל בסיון תרל סעיף ב, ועל-ידי זה כול להשתמש עד סוף הדפן הארץ: [10], מה שאין כן בשעשה יתר על שבועה טפחים, אפשר דגלה דעתו לעשות כל הסבה בדפנות ארבות וכו': [11]: ח' (טז) שהם פסולים לסבה בהם, כגון שהם של ברנל הפסולים לכלי עלמא, ועין לעיל בסיון תרכט סעיף ב: (יז) ואין בהם ארבעה, דאי יש בהם ארבעה טפחים, הלא נקמא לן דסכה פסול פוסל באמצע בארבעה טפחים: (יח) ואין מהם ארבעה במקום אחד, רוצה לומר, אפילו על-ידי צדף משנים או משלשה: (יט) ישאי אפשר לה מפר, דקמא לן: פרוץ עומד, (מת"א): (כ) ונתן הפשר ערב, בין כל שפוד ושפוד נתן הפשר שם לרחבו ודחקו ביניהן שלא יפל משם לארץ: (כא) פחות משלשה במקום אחד, דקמא לן לקמן בסיון תרלב סעיף א דבסכה קטנה פוסל סכה פסול בשלשה טפחים, עין שם: ט' (כב) שאין עליהם מצויבה, וכל-שכן אם היה מצויבה על הנסרים והסיר המצויבה ואחר-כך פסק הנסרים, (יג) דבדאי מהני, דהא עבדי מעשה רבה לשם סבה (אחרונים): (כג) די בנה שישיר וכו'. ומהני פנה כאלו סכה פתחלה בכל הנסרים לשם סבה: (כד) כל המסמרים וכו'.

שער הצינן

(ט) וכתתי פנה לישב מה דנקט השלחן צריך דפן האמצעי, דקמא עם הדפנות שפודין נעשו רק בשביל סבה הפנימית, פרוש רש"י, אלא דכה מקור פסי, כמו שפושתי: (י) ואינו דומה לפי תקנה יורה וסוסם, דהם אקרינן לעצא צדין לבראי לא עבדינן, דקאיא בסיון תרל, אכל תנא ה"ל מתנה שלמה (אחרונים): (יא) מהצית-שקל בבאור חמטה אברהם מבוש-שך ונד-איהו ומאמר-מדיני, הלא הפתח-מיים: (יב) הנקיצ ושי"א: (יג) ועין גאלה רבה שהביא הסתל פ"ח גופה כמסקנתו הסבים להקל:

הלכות סבה סימן תרלא

מבין כל שני נסרים אחד ניתן סבה בשר במקומו, וכלה בשנה, (כה) *אפלו הנסרים רחבים ארבעה.
(כו) *ולש מי (י) שאומר שצריך *שלא יהיו הנסרים רחבים ארבעה: *ל יסבה שאין לה גג, כגון
שחיו ראשי הדפנות דבוקות זו בזו (כז) כמין צרף, *או שסמך ראש הדפן של סבה לכתל,
(כח) פסולה. *ואם (כט) הנה לה גג אפלו טפה, (ל) *או שהגביה הדפן הסמוך לכתל מן התקוע

יוסף קבשקה זו עולם ינה דברי רבנים ר משנה שם י"ט וברבי אלימור ש בריה שם

באר היטב

העולם א"כ לא פריך מידי אדשמואל טפי מרב, עין ט"ז וברקמ"ב פ"ג ספר
השלחמות, ועין בפטרא דף טו ע"א. וכתב מ"א: וקא במקפס פצי תרמב"ם
שלא ינה רחב ד', אבל כשגטל א' מבינתים אפלו יש בהם ד' שרי, ע"ש:

משנה ברורה

הוא לשון הרא"ש והטור, וברש"י איתא: סותר את פלו וינענע
לשם סבה, ובפירוש המשנה להרמב"ם איתא גכ"ב פנה הלשון:
מקפס, פרוש, שיעקר אותן ממקומן מן הנסרים התקועין בתו"כ,
וכן הרע"ב ובאור נרדע העמיק גכ"ב פרש"י, טפל הלין משמע
דצריך (י"ל) לנענע את פל הנסרים(י"ג): (כה) אפלו הנסרים רחבים
ארבעה. דאף-על-פי דאלו לא היתה פאן תקרה מתחלה ועכשו
הוא פא לסכך בנסרים של ארבעה טפחים לשם סבה הנה פסיל
מדדפנן, ובג"ל בסימן תרכט סעיף יח, משים גזרה תקרה, שלא
ישב פחת קורת ביתו ויאמר: מה לי זה מה לי תדשה; אבל
השפא דזו תקרה היתה, ונה בא לעשות מעשה להסיר מסמרים
שלה ולנענעה לשם סבה, זה מוכיח שידע שאמרה תורה תצוה
ולא מן העשוי, ונה ליכא למגור משים תקרה ביתו, והנה זה
מתני רק לענין פקפוק, אבל לענין לשל אחת מבינתים יש דעות
בפוסקים, דהלא פסקינן לקמן בסימן תרלב דסכך פסיל פוסל
באמצע בארבעה טפחים, וכלא נשאר אצל סכך כשר נסר
בתקרה שהוא רחב ארבעה טפחים, (טו) אם לא שייזמן לפן
סכך כשר במקום שני נסרים (שהוא שיעור סבה ויתר). (טז) ויש
שסוכרין, דכיון שעשה מעשה, שנעל נסר מבינתים ונתן סכך
כשר, מהני מעשה זו להכשיר אף מקום הנסר שכתב: (כו) ולש
מי שאומר שצריך שלא יהיו נכ"ו, הנה זה חולקת אדעה
קמקא לענין פקפוק, וסבירא לה דלא מהני לשחיה הנסרים
רחבים ארבעה טפחים; ולענין לשל אחת מבינתים (יז) יש דעות
בין האחרונים, ודע, דבנה שלא היו הנסרים שבתקרה רחבים
ארבעה טפחים ונטל מבין כל שני נסרים נסר אחד ונתן סכך
כשר במקומו, לכלי עלמא מפר לישב אפלו תחת הנסרים, דכיון
שעשה מעשה, מתכשר גם שם, ואפלו הסקה גדולה פמה אמות
מתכשר גם שם, אבן לפי המבאר בסימן תרכט סעיף יח דהתיום
נהגו שלא לסכה כלל בנסרים אפלו פחותים מארבעה, (יח) יש
לנהר מפקפוק וגם מזה, (יט) אם לא בשעת הדחק: *ל (כז) כמין
צרף, פרוש, עשוי ככרות, שמשפע והולך, שגטו וקירותיו אחד: (כח) פסולה. אפלו אם עשה הדפנות המשפעים מסכך כשר,
דאין פאן לא דפן ולא גג(כט) הנה לה גג אפלו טפה. בין בשעשאה מין צרף לא הנה משפע עד תדה ממש אלא
שעשאה פחות טפה, או כשסמך ראש הדפן לכתל הרחיקה כשעור טפה מן הכתל, ככל זה משכינן אותו אור כסותם, דכל
פחות מן שלשה טפחים קלבור דמין, וברי יש לה גג. ועין במגן אברהם, דאפלו למעלה אין רחב טפה, רק דכפחות משלשה
סמוך לגגה יש רחב טפה, (כ) שרי: (ל) או שהגביה הדפן הסמוך לכתל וכו'. והנה
אבנים, דכל פחות משלשה טפחים קלבור דמין ונתקב כסותם, והוא טפה (כא) משכינן לה ככתליו של סבה ושפוע שלו חשיב

שער הציון

(י"ד) וכן כתב חת"י אדם: (טו) רש"י וה"ו, והובא דעתם בהג"א: (טז) ב"ח לשיטת הרא"ש והטור: (י"ז) דעת המגן אברהם והג"א שוין דלא פליגי בזה, אלא
שהמגן אברהם מצידו לטקל דלכלי עלמא שרי אף בשנתנן רחבין ארבעה טפחים ונכסרת בה"ח לדעת הרא"ש והטור, ודעת הג"א כשיטת רש"י וה"ו
להחמיר, דאף לדעה קמקא לא שרי בנוטל אחת מבינתים כשנסרים רחבים ד' טפחים כי אם כשמתרמי שני פסלים באמצע. אכן בה"ח והאלהי נכה סוכרין
דדעה קמקא ותלש"א אורכים פליגי גם בענין גטילה אחת מבינתים, לדעה קמקא מהני מה שנעל נסר ונתן סכך במקומו אף להפסיד תרסב ד' טפחים שבצדו,
ולדעה אחרונה לא מהני דבר זה: (י"ח) פרימג"ד ושי"א: (י"ט) פרימג"ד ושי"א: (כ) דאמרין לביד ותשכינן אפלו נגעים ב' הדפנות במקום שיש רחב
טפה, וברי יש פאן גג רחב טפה. ועין בבכורי-עקב דכל זה רק לדעת השלסן-צרף, אבל לדעת המש"א אורכים שהביא ומ"א דלא חשיבין אור לגג אפלו על-ידי
לכוד לתקל, גם פנה לא מהני כיון דעל-פל-פנים אין פאן גג רחב טפה רק אור, ומימין שטו סעיף יא אין ראיה, דהתם להחמיר הוא, עין שם: (כא) לשון הרב
המגיד בשם רש"י (אף שעם משמע בבנין ולא באור כרש"י שלנו, ואפשר דמתקל בין גג לשלמשה, דמירושלמי אין מוכח רק למשה, וצרף ע"ו):

הַלְבוּת סֵפֶה סִימָן תְּרֵלָא

ביאורים ומוספים

לאחר שפסקה מלהיחשב תקרה לכך שלא תהיה פסולה משום יתעשה ולא מן העשוי.

14) ואופן הנענוע הנצרך כדי להכשיר את הסכך, ראה מה שכתבנו לעיל (סי' תרכו ס"ק יח).

[משנ"ב ס"ק כח]

דצ"ן באן לא דפן ולא נג"ט.

15) וכן לענין מזוזה בבית העשוי בצריף ואין לו גג ישר, כתב בשו"ת משיב דבר (חי"ב סי' פא) שפטורים מלקבוע בו מזוזה, מפני שאינו נחשב כבית. והוסיף, שגם אם יש שם דופן גבוהה טפח, נראה שאין צריך לקבוע בו מזוזה, כיון שאין לו חשיבות של דירה, ואינו כסוכה שדי בכך שנחשבת כאהל.

ומשנ"ב ס"ק כז

ש"עקר אה"קן מקוקמן מן מוקדים סתקועין בקני"ט וכו', דצ"רין לנענע את קל הקקרים.

13) ואף שלכאורה היה מספיק להוציא רק קצת מהמסמר ולהגביה את הנסר ולהניחו, כתב בשו"ת אגרות משה (ארי"ח ח"ה סי' לט ס"ק א) שמי"מ צריך להסיר את המסמר, אלא שאם הוציא את רוב המסמר עד שהנסר מתנועע, ואדם שבוהו יותר מאדם ממוצע יכול לנתק את הנסר ממקום חיבורו לגמרי, נחשב הדבר כעקירתו ממקומו, וכשר.

ולדו"ז את הסכך כולו מרחק שלשה טפחים מצדי הדופן כדי שתהיה הסוכה פסולה ולהחזירו, בלא להגביה אותו ממקומו, כתב בשו"ת אגרות משה (שם ס"ק ב) שאינו מועיל להכשיר את הסכך, כיון שלא הופקע שם תקרה מנצרים אלו, ונענוע אינו מועיל אלא

הלכות ספח סימן תרל"ב

ביאורים ומוספים

[משניב ס"ק לב]

וכן למעלה כשעושה גג יתה על ידי ספק¹⁶.

16) ואף שלכאורה די בכך שימלא טפח זה בביטוי שאינו כשר לסכך, דין הגר"ש אלישיב (הערות טובה יט, ב) שיתכן שצריך דוקא סכך כשר, כדי שייקרא שגג הסוכה עשוי מסכך כשר.

[משניב ס"ק לד]

וקרוכי נמי קב"ה, [ענין צריך ענין קצת¹⁷].

17) אמנם לענין אדם המסופק אם בירך ברכה שחזובה מדרבנן או שלא בירך, כתב בשע"צ לעיל (סי' רטו ס"ק כא) שאסור לו להחמיר ולברך, ואם בן מדוע צידד כאן שמברך במקום ספק, אכן, מבואר בספר קונטרסי שעורים (להגרי"י גוסטמן, קדושין סי' כד אות א) שבמקום שחלקו ההכמים, שמבואר בגמ' (עבודה זרה ו, א) שלענין ררבנן 'הלך אחר המיקל', אין זה כספק ררבנן שמחמת הספק הולכים בו לקולא בתורת ספק, אלא נחשב שהוכרעה ההלכה בתורת ודאי שהולכים אחר המיקל.

ובביאור הטעם שנשאר בצריך עיון קטן, כתב הכף החיים (סי' נו) שיתכן שאף בספק דרבנן יש לחוש לספק ברכה ולהימנע מלברך.

סימן תרל"ב

דברים הפוסלים בסכך

[משניב ס"ק ב]

שהולך שיעור ארבעה טפחים על פני קל הסכך¹⁸.

1) ושיעור ארבעה טפחים לפי מידות ומנינו, כתב הגר"ח נאה (שיעורי תורה סי' ג סכ"ה) שראוי להחמיר בענינו שאמה היא 47 ס"מ [מפני שיתכן שאמה לפי שיעור טפח עצב קטנה מ-46 ס"מ], וטפח הוא כמעט 8 ס"מ, ואף בחזו"א (ארי"ח סי' לט ס"ק טו ד"ה כל) מבואר שראוי לחשב בדיני דאורייתא לפי השיעור הקטן [המכונה 'שיעור גר"ח נאה', והוא 48 ס"מ לאמה, ו-32 ס"מ לארבעה טפחים], כיון שבדאורייתא אין ראוי להקל כשיעור הגדול [המכונה 'שיעור חזו"א', והוא כ-58 ס"מ לאמה], וכן הדין לגבי שלשה טפחים אויר או סכך פסול, ולגבי ארבע אמות של דופן עקומה.

[משניב ס"ק ג]

לכן יש להחמיר להסתלק¹⁹.

2) אכן, לגבי קנים שהרעפים עומדים עליהם, והסיר את הרעפים והניח עליהם הסכך, שיש מן האחרונים שסוברים שאינם כשרים

לסוכך מפני שלא הונחו לשם על, כתב בשע"צ לעיל (סי' תרכ"ו ס"ק כב) שאף אם הם רחבים שלשה טפחים אין להחמיר שלא לשבח תחתיהם, מפני שיש לצרף את שיטת בעל העיטור שאינם פסולים בעצם [שמעשה הסרת הרעפים לעשיית הסוכה, נחשב כמעשה בגוף הקנים לשם סוכה], וכן יש עוד צדדים להקל בזה.

וברברי החזו"א (ארי"ח סי' קמד ס"ק ד) שסתם לגבי גג שרוחבו שלשה טפחים הבולט לתוך חלל הסוכה שמוטר לישון מתחתיו, נראה שלא החמיר כלל בשלשה טפחים כשיטת הראב"ד, היקל עד ארבעה טפחים (שנה הלכות ס"א).

[משניב ס"ק ד]

לא אמרינן דפן עקמה פנה²⁰ וכו', וראין פאלו הדפן מפיץ עד למעלה ונקפף²¹ וכו', לקלי עלמא יש למקל, דאמרינן לבוד דפן עקמה²².

3) ובביאור הדבר כתב לקמן (סי' תרל"ג ס"ק ב) שכדי לומר דופן עקומה צריך שיחשב הסכך הפסול כהמשך הדופן שיהיה אפשר לדנו כחלק מהדופן שהתעקם בסופו, וכשיש הפסק אויר באמצע אי אפשר לומר כן, וראה מה שכתבנו לעיל (סי' תרל"ט ס"ק מד).

4) אמנם, לקמן (סי' תרל"ג ס"ק ב) סתם ברעה הראשונה, שאין אומרים דופן עקומה אלא כשהדפנות מניעות לסכך.

5) ולענין סוכה הסמוכה לקיר בנין, ומזגן מפסיק בין הסכך שלה לבין הקיר, אלא שהמזגן מונח במרחק פחות משלשה טפחים מהקיר, וכדי להחשיב את הקיר כדופן הסוכה צריך לומר לבוד ואחר כך דופן עקומה, דעת הגר"ח קרליץ (חוט שני טובות עמי' ריט) שהחזו"א (ארי"ח סי' עז ס"ק ו, וראה שנה הלכות סי"ג) שכתב שאין אומרים דופן עקומה כשהסכך או הדפנות אינם מגיעים זה לזה, חולק על המשניב כאן שכתב שאומרים לבוד דופן עקומה, ולדעת החזו"א הסוכה פסולה, וכן הדין לפי מה שכתב בשו"ת רעק"א (מהד"ק סי' יב) שאין אומרים שני הלכות יחד.

ובביאור החילוק בין דפנות הרחוקות מהסכך שלשה טפחים ומתכשרות על ידי דין גוד אסיק, שבהן לא אומרים דין דופן עקומה, לדפנות הרחוקות פחות משלשה טפחים ומתכשרות על ידי דין לבוד, שבהן אומרים דין דופן עקומה, יש לומר כפי שמבואר בפמ"ג (משב"ז ס"ק א) שכיון שאי אפשר לדקדק שהדופן תגיע עד לסכך ממש, הותר להרחיקה מהסכך עד פחות משלשה טפחים ובכך נחשבת כאילו היא מגיעה לסכך, ולפיכך אפשר להחשיב אותה כאילו התעקמה, מה שאין כן כשהיא רחוקה מהסכך שלשה טפחים ואינה מתכשרת אלא על ידי דין גוד אסיק, אינה נחשבת על ידי כך כאילו היא מגיעה לסכך, אלא שזה דין בדופן שהיא כשרה אף כשאינה מגיעה לסכך, ולכן אי אפשר לראות את הדופן והסכך כאילו הם דופן אחת שהתעקמה.

